

grammerne til underudviklede lande skulle tage sigte herpå, bestred repræsentanter for de østeuropæiske lande det synspunkt, at øget produktivitet skulle være en væsentlig betingelse for økonomisk og social fremgang.

Et tredje emne, som vakte betydelig interesse, var foreningsfriheden. En række arbejderrepræsentanter fremsatte påstande om krænkelse af fagforeningsrettigheder fra visse regerings side, og nødvendigheden af frie og uafhængige fagforeninger blev hyppigt fremhævet. De foranstaltninger, der var truffet af I. L. O. ved oprettelse af en undersøgelses- og forligskommission for foreningsfrihed, blev hilst med tilfredshed, skønt det blev fremhævet, at I. L. O. ikke ville være i stand til at løse sin opgave effektivt, hvis regeringerne modsatte sig det. (Fhv. nationalbankdirektør *Bramsnæs* er af Arbejdsorganisationens styrelsesråd udnævnt til medlem af den nævnte kommission).

Mange andre spørgsmål blev berørt. Det blev hævdt, at I. L. O. og andre organisationer anlagde et for snævert synspunkt i deres behandling af migrationsproblemet, og at regeringerne burde undersøge mulighederne for migration inden for de asiatiske og amerikanske områder. På grundlag af de seneste erfaringer blev der fremsat visse forslag til forbedring af stipendiatorordningen. Man pegede på, at omend industrikomiteerne havde befriet konferencen for en række pligter, som ellers ville have forøget dens arbejdsbyrde, var man endnu ikke blevet klar over alle de muligheder, de indebar. Et af de mange forslag, der blev fremsat, gik ud på at oprette et regionalt kontor til behandling af problemerne vedrørende underbeskæftigelse i Asien.

I sin svartale henviste generaldirektøren til de mange talere, som under debatten havde fremhævet, at den største fare idag var manglen på ligevægt mellem udviklede og underudviklede lande. Han udtalte, at I. L. O. ikke kunne unddrage sig sit ansvar med hensyn til at bøde på denne mangel på ligevægt, og at teknisk bistand var en af de mest effektive metoder til at imødegå den. Han var mere end nogensinde overbevist om, at I. L. O.s opgaver ikke kunne løses gennem lovgivning alene. Under debatten havde de delegerede fuldtud støttet I. L. O.s arbejde i marken og havde bidraget til at skabe den atmosfære af samarbejde og gensidig forståelse, som var en væsentlig faktor i dette programs heldige gennemførelse. I den tekniske bistand havde enhver noget at give og noget at modtage. Han var regeringerne dybt taknemmelig for deres bestræbelser med hensyn til at frigøre eksperter til ydelse af teknisk bistand, og han håbede, disse bestræbelser måtte fortsætte og yderligere styrkes. Han var også meget taknemmelig for regeringernes forsikring om, at de var villige til at modtage I. L. O.-stipendiater i større omfang.

Værdien af den tekniske bistand afhang i høj grad af det modtagende lands bestræbelser. Debatten havde vist, at regeringer, arbejdsgivere og arbejdere var ganske klar over dette forhold, og at de modtagende lande var besluttet på, at deres egne bestræbelser ikke skulle stå tilbage for den bistand, de modtog.

I. L. O.s tekniske bistandsvirksomhed omfattede alle sider af dets arbejde, men begrebet social retfærdighed fik kun betydning, når den materielle levestandard steg hurtigt, således at de fundamentale menneskelige behov kunne blive tilfredsstillet. Det var grunden til, at han altid havde fremhævet en højere produktivitetsgrad som et af organisationens vigtigste mål. Produktivitet krævede imidlertid energi og begejstring, og begge dele manglede alt for ofte. I. L. O. havde måske det største ansvar af alle de internationale organisationer i denne henseende. Det var derfor blevet anset for tvingende nødvendigt at arrangere et møde af produktivitetseksperter i år, som han mente kunne give højst betydningsfulde resultater.

Man bør imidlertid bemærke, at den vægt, som I. L. O. tillægger sit arbejde i marken, ikke går ud over dets lovgivningsarbejde. Betydningen af den internationale